

куфара и голѣмо жълто одеало, пълно съ разтуренъ багажъ.

— Allez! Allez! — подканя сърдито офицерътъ. Следъ багажа си бавно слиза Жоржета.

По-късно, когато параходътъ забързва край голия жълтъ брѣгъ съ сгушенитѣ подъ него рибарски хижи, морякътъ Богданъ чука предпазливо на кабината на левантинката. Оглежда се и влиза. Жоржета подрежда багажа си. Гледа го спокойно и се усмивва, може би за да се извини, че ржцетѣ ѝ треперятъ.

— Върнаха те.

— Искать четири хиляди и осемстотинъ франка и френски паспортъ.

— А братъ ти?

— О, братъ ми... Той заминалъ за вътрешността.

Тя не излиза нито за обѣдъ, нито по вечеря. Късно, по полунощъ, тя трѣгва изъ парахода да търси своя познайникъ. Той е пакъ наблюдателъ на носа. Надъ него виси сигналната камбана, сноплжчи отъ капитанския мостъ играе по притаения океанъ. На брѣга свѣтка самотенъ фаръ. Жоржета идва съвсемъ наблизу, приклѣка, сѣда на пода и мушка краката си презъ желѣзата на фалтборда, после бавно извъръща глава и заговаря полугласно:

— Страшно бѣше въ Дакаръ, Богданъ. Всички барове и ресторанти сж пълни съ момичета. Пълни съ момичета.

На постъ морякътъ не разговаря. Жоржета знае това и замлъква. И остава така до края на неговата смѣна — съвсемъ, съвсемъ близу до него.

Когато следъ два дни въ далечината побѣляватъ кварталитѣ на Казабланка, въ жилищното по-